

Защо е на момичето учение.

Тѣй сѣмъ слушалъ азъ да казватъ нѣкои майки и бащи, когато имъ са говори, че трѣба и момичетата си да проваждатъ въ училището.

— Защо е на момичето учение? казва плиткоумната гражданка, за туй ли, като стане мома, да хване да са люби съ писма? като че ли нейното момиче ще момува до вѣка и нѣма, слѣдъ една двѣ години момуване, и съ писмо и безъ писмо, да са ужени и сетнѣ да бѣде майка, родителка, възпитателка и кжшовница.

— Ами, малко учени момичета сме виждали ние, казва и многознайщата селенка, учи са, учи, стане мома, видишь, зель я нѣкой сиромакъ, потятре я по лозье, по нива, по жътва, по вършидба; защо като са е учила не са ужени за нѣкой богатъ да рахатува при него; ние сме неучени, та какво ни е? Много по-добрѣ си живѣемъ и отъ ученитѣ.

Че са е случвало много пкти моми учени, образовани, добри, да испаднатъ въ ржцѣтъ на нѣкой-си простъ, още зълъ мжжъ, това не отказвамъ (и това са случава повече отъ невнимание и непремислението на родителитѣ или цѣкъ по измама); то може да стане както въ селата, тѣй и у градовѣтъ. Но пакъ ще кажа: една колко-годѣ образована и разумна жена може сички случайни свѣтовни нещастия да понесе съ търпение, и може сама да утѣшава себѣ въ злочестината си, още тя ще знае кому да открива сърцето си и да проси улечение на болкитѣ си, като умѣе да упазн своята честь и прч., дордѣто неучената въ отчаеностто си, съ глупостѣта си, съ лошавиятъ си езикъ още